

# Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ἑξα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)  
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξα-  
μηνιαῖαι δραχ. 55. Τριμηνιαῖαι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.  
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-  
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σιλλίγια 10.  
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀνάλογως

## ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΓΑΡΥΤΗΣ - ΕΒΕΡΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ  
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ 2

## Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἢ πρὶν εἰ συνδρ-  
μαὶ ἀρχίσουν τὴν 1ην εὐλαδέστε μινός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριῶτου ἀριθ. 43 παρὰ τὸ Βασιλεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 18 Ἰουνίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ 29

## ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ποῦ ἤρ-  
θα νὰ σὰς ἐνοχλήσω, εἶπε.

Στεκόταν στὸ κατώφλι μὲ κατεβα-  
σμένα τὰ μάτια καὶ σκεπτόταν δι-  
γὰ ὅλο τὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε  
νὰ φανερώσῃ στὴ γυναῖκα αὐτὴν τίς  
ὑποψίες τῆς Ὀνωρίνας.  
Φαινόταν τόσο εὐγενικῶς,  
τόσο καθὼς πρέπει παρ' ἑ-  
λα τὰ φτωχικὰ τῆς ροῦχα.

Ὡστόσο ἡ κυρία ντὲ  
Λεδὸν ἀφοῦ ἐκλείσει τὴν  
ἐξώπορτα ὠδήγησε τὸν  
Ριχάρδον εἰς ἕνα φωτεινὸ  
σαλονάκι ἐπιπλωμένο σύμ-  
φωνα μὲ τὴν παλιὰ μέδα.

— Καὶ τώρα, τοῦ εἶπε  
ἀφοῦ τὸν ἔβαλε νὰ καθί-  
σῃ, πὲς μου τί μὲ θέλεις.

Ὁ Ριχάρδος μάζεψε ὅ-  
λο του τὸ θάρρος καὶ τῆς  
ἐξιστόρησε τὴν ἐξαφάνισιν  
τῆς Ἀνναμπέλλας. Εἶπε  
πὺς τὴν ἀγαποῦσε σὰν μιὰ  
μικρότερη ἀδελφὴ του καὶ  
πὺς τὴν ἐψαχνε πάντοῦ  
νὰ τὴν βρῇ χωρὶς ἀποτέ-  
λεσμα. Καὶ νὰ, ποῦ τώρα  
ἡ θεία τῆς τοῦ εἶπε πὺς  
καμμιά φορὰ ἡ μικρούλα  
κουβέντιαζε μὲ τὴν κυρία  
ντὲ Λεδὸν ἀπὸ τὸ μπαλκόνι,  
καὶ ...

Σταμάτησε μὴν ξέρον-  
τας πὺς νὰ συνεχίσῃ. Μὰ  
ἡ χήρα ποῦ δταν ἀκούσε  
γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς  
Ἀνναμπέλλας ἔδειξε με-  
γάλη θλίψιν, τὸν βοήθησε.

— Καὶ τότε, μικρὲ μου,  
θὰ σκέφθηκες, τοῦ εἶπε,  
πὺς ἴσως ἐγὼ ἐγγώριζα τὰ  
σχέδια τῆς μικρῆς σου φί-

λης, διὸ ἴσως μοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ  
τίποτε ποῦ θὰ σὲ βοηθοῦσε τώρα ἐ-  
σένα νὰ τὴν βρῆς. Δυστυχῶς ὅχι,  
καὺμένο μου παιδί, δὲν ξέρω τίποτε.  
Μὲ τὴν μικρούλα αὐτὴ δὲν ἔχω κάνει  
παρὰ μερικὰ ἀσήμαντα κουβέντια.  
Ἄλλωστε δὲν τὴν ἔχω ἰδεῖ παρὰ μο-



Ὁ Ριχάρδος ἀρχίσει νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὸν Λύκο...

νάχα ἀπὸ μακριὰ καὶ ποτὲ τῆς δὲν  
ἤρθε στὸ σπῆτι μου. Μὲ πιστεύεις, δὲν  
εἶν' ἔτσι;

— Ὁ, ναι, κυρία, ἔκανε ὁ Ριχάρ-  
δος, κοκκινίζοντας ὡς τίς ρίζες τῶν  
μαλίων του.

Ἡ κυρία τοῦ ἐπίασε ἐλαφρὰ τὸ  
σαγόνι καὶ τὸν κοίταξε βαθεῖα στὰ  
μάτια.

— Ἀγαπητέ μου παιδί, τοῦ εἶπε,  
λυπάμαι σ' ἀλήθεια πολὺ ποῦ δὲν  
μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σὲ  
τίποτε. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοη-  
θήσῃ νὰ ξαναβρῆς γρήγο-  
ρα τὴν ἀδερφοῦλα σου.  
Ἔρω τί σημαίνει νὰ χάνῃ  
κανεὶς ἐκεῖνους ποῦ ἀγα-  
πάει.

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς μ' αὐτὰ  
τὰ λόγια ἐτόσκιζε. Ὁ Ρι-  
χάρδος ἔμεινε σιωπηλός.  
Ἐψαχνε νὰ βρῇ νὰ πῇ  
τίποτε στὴν κυρία γιὰ νὰ  
τὴν ἀποχαιρετίσῃ, δταν τὰ  
μάτια του ἔπεσαν ἐπάνω  
σ' ἕνα μικροσκοπικὸ κα-  
ραβάκι ἀπὸ φελλό, βαλμέ-  
νο ἐπάνω στὴν κονσόλα.  
Ἦταν ὡστὸ καράβι μὲ  
τὰ κατάρτια του, μὲ τὰ  
σχοινιά του. Στὸ μεγάλο κα-  
τάρτι ἦταν ὀψωμένη ἡ ση-  
μαία καὶ ἡ ἀγκυρὰ ἦταν  
σηκωμένη στὰ πλευρά του.  
Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὄρατα  
καὶ δύσκολα ἐκεῖνα ἐργό-  
χειρα ποῦ κάνουν εἰς φυλα-  
κισμένοι ἢ εἰς ναυτικοὶ σὺς  
ἀτέλειωτες ὥρες τῆς μο-  
ναξίας τους.

Ὁ Ριχάρδος δὲν ἦταν  
περιεργός, μὰ τὸ παιχνι-  
δάκι αὐτὸ τοῦ ἔκανε με-  
γάλη ἐντύπωσιν. Πῆγε κον-  
τὰ καὶ τὸ παρατήρησε μὲ  
ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

— Ποιὸς τὸ ἔκανε; ρώ-  
τησε.

Η κυρία ντε Λεδόν ανατρίχιασε, και το πρόσωπό της έγινε πιδ χλωμό. — Ένας ναυτικός, απάντησε, με φωνή που μόλις άκουγόταν. Ύστερα πρόσθεσε: Σου άρέσει;

— Ω, ναι, πολύ, είναι σαν άληθινό καράδι. Η κυρία ντε Λεδόν έβαλε τα χέρια της στους ώμους του Ριχάρδου.

— Αν ήξερες, του είπε, τί αξιολόγητο που ήταν το παιδί μου. Είχα ένα γιό, ένα αγοράκι, που θα είχε τώρα τη δική σου ηλικία. Και θα ήταν κι εκείνος καλοκαρωμένος κι έξυπνος όπως εσύ.

Και με τα λόγια αυτά, έγειρε το κεφάλι της επάνω στον ώμο του Ριχάρδου και έκλαψε πικρά.

Ο μικρός ήταν πολύ στενοχωρημένος και δεν ήξερε τί να κάνει. Συλλογίζόταν τις κακές ανέψεις που είχε βάλει με το μυαλό του για τη δυστυχισμένη αυτήν μητέρα και του έρχόταν να πέσει γονατιστός και να της ζητήσει συγχώρηση.

Όταν η κυρία ντε Λεδόν ήσυχασε λίγο, είπε:

— Αυτός είναι ο λόγος που καμιά φορά έπινα κουβέντα με τη μικρή σου φίλη και της είχα πει να έρθη και στο σπίτι μου. Δεν έχω κανένα στον κόσμο και αγαπώ τόσο πολύ τα παιδιά. Μαυ φαίνεται σαν να ξαναβλέπω το δικό μου. Λοιπόν αν τύχη ποτέ να χρειαστείς, τι δήποτε, δεν έχεις παρά να έρθης και να μου το πής ελεύθερα.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ

Στο δάσος πέρα εκεί το μακρινό, Υπάρχει ένα καλύβι. Ένα μόνο. Μικρό, φτωχό, με μία σκεπή γεστή, Και μισογκρεμισμένο απ' το χρόνο.

Είν' ένα καλυβίκι τόσο-δά, Με δύο ζούν' εκεί εθυσιασμένοι Κι' ολόγυρο' άντχει από χαρά, Όταν γελά ή πνιγάρουνη ή Έλένη.

Κινείσ ποτέ δεν έρχεται, κανείς, Λίγη άπ' τη χαρά τους για να πάση, Τσιγγουσι δλ' οι δρόμοι είναι κλειστοί Απ' τ' ανθισμένο το θανάσι.

Όπως, τί κοίμα! Θα ρθή ένας καιρός, Που θα τούς φύγη μόνη κάποια μέρα, Σάν ή μικρή, κοπέλλα θα γενή Και την προσμένει νάρθη από πέρα.

Θυμάρια, βάτα θα κοπούν Κι' ενώ έτσι ο δρόμος δλο θα μακραίνη, Θα φύγη ή χαρά κρυφά-κρυφά Κι' άς την προσμένη νάρθη, άς την προ- [μένη.]

Μικρούλα Έλένη, ποιος να σου το πñ, Πώς τη χαρά ολόκληρη την κρύβει, Απ' τα χτυπά παλίτια όλης της γής, Μόνο το φτωχικό σου το καλύβι;

ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ ΛΑΓΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Κάποτε, με το άχνορόδιμα της αύγης, μία άλεπού γύριζε στη φωλιά της.

Όπως πήγαινε προφυλακτικά, πήρε με τη γοργή ματιά της μια άρκούδα που έρχόταν αντίθετά της, περπατώντας όρθια με τα πίσω πόδια της.

— Ούφ, έκανε, αυτή ή χοντρήλα θα με χασομερήσει και για ναποφύγη το συναπάντημά της, καμώθηκε πως δεν την είχε δει και λήξεψε το δρόμο της.

— Εί κυρά-Μαριά, της φώναξε ή άρκούδα, δεν καταδέχεσαι να με καλημερίσης, στάσου μια στιγμή και γοργοπερπατώντας την έφτασε.

Η άλεπού, σαν την πρόσεξε πως κρατούσε στο δεξι μπροστινό πόδι της ένα καλό κομμάτι κερήθρα, που άλλοι την λένε «πίττα-μέλι» και άλλοι «μελόπιττα» — λιγούριζε και της απάντησε γλυκόλαλα κάνοντας της και πολλές γαλιφιές.

— Τι λές, κουμπάρισα μου, έχω άκατέδεκτη, αυτό δά μουλειπε, και μπορώ ποτέ να ξεχάσω την περσινή μεγάλη καλοσύνη σου;

— Τότε, αν δεν βρισκόσουνα σύ, να μου κάνης διάναμα τί κακό με περίμενε, δεν θα ξέφευγα σύγκαιρα τον κυνηγό που με σημάδευε να με σκοτώση.

— Εγώ δεν θυμάμαι τέτοιο περιστατικό.

— Αυτό δεν έχει να κάνει, αν δεν ήσουν σύ θα ήταν κάποια από τις άδερφές σου που είναι το ίδιο. Τώρα αν δεν μου φώναζες, δεν θα σ' έβλεπα, γιατί είμαι στραβή από την πείνα το άποφινδ ποδοκόπι μου πήγε χαμένο. Αλλά τα σκυλιά με κυνήγησαν σαν λύσσαμένα και δεν μ' έφησαν να πάρω ανάσα, λές και τους έφραγα τα άμπλοχώραρά τους. Έτσι, γυρίζω στη φωλιά μου κουρασμένη και πεινασμένη, με πιδ πολύ πικραμένη, γιατί δεν έχω να πώ τίποτα στα παιδιά μου που με καρτερούν γηστικά. Εγώ, μαθήμενη στην πείνα

— Ξπως τα βουνά στα χιόνια — την άντέχω, με για τα τακμένα μου πώς να κάνω; τί κι' αν μπορώ να τους άραδικάσω ένα σωρό ψευτιές, μ' αότιές όμως, δεν γεμίζει ή κοιλίτα τους. Έπειτα είναι στην ηλικία που πρέπει να καλοτρώνε για να δέσουν τα κορμιά τους και ν' άντέχουν άργότερα στη πείνα και σε άλλες κακοπάθειες και άρχισε να μαλλιοτραδιέται.

— Πάψε, κυμένη, να στενοχωριέσαι, έχω θά σε βγάλω από τη δύσκολή σου θέση, να πάρε τούτο το κομμάτι τη μελόπιττα που είναι τόσο δυναμωτική για τα παιδικά σου, να τούς το πής.

— Σε εόχαριστώ πολύ, κουμπάρισα μου, με δεν θέλω να σου το στερήσω — και καθώς της έλεγε αυτά ξερογλυφόταν, λές και τώρωγε με τα μάτια της.

— Καθόλου, γιατί άπόψε, πρόλαβα και τρώγησα τέσσερα κουβέλια και έφραγα τόση πίττα-μέλι, που πρίστηκα κι' αν δεν μ' έπαιρναν είδησι να με κυνηγήσουν, άκόμη θα τρωγόσα. Βλέπω όμως πως είναι άνάγκη, για να κάνω ήσυχη το τρώγημα, να έχω ένα φύλακα να με είδοποιή και να το στήσω σύνταχα και σύ για σκοπός είσαι μάννα, όπως είμαι εγώ για το τρώγημα των κουβελιών. Τι λές συμφωνάς μαζί μου; και θα σου δίνω ένα καλό μερίδιο από τις κερήθρες.

— Άκου λές, θέλει και ρώτημα; πές μου μόνο από τότε θάρησουμε.

— Είλα το βράδυ έδω, να πάμε σε ένα άλλο μελισσομάντρι.

— Σόμφωνοι, με το σούρκοπο θα είμαι πρώτη έδω να σε καρτερώ.

— Επειτα πήρε με τα δόντια της την μελόπιττα και έφυγε τρέχοντας για τη φωλιά της.

Το βράδυ άνταμώθηκε με την άρκούδα στο συμφωνημένο μέρος και εκείνη τη νύχτα ή δουλειά τους πήγε πάρα πάνω από καλά και αυτό έγεινε πέντε έξη νυχτιές σειρά.

Η άλεπού όμως δεν έμεινε εόχαριστημένη με το μερτικό της! τώδρισκε κάθε φορά πιδ λίγο με και πιδ γλυκό και γκριλιάζοντας έλεγε:

— «Αυτή ή άρκουδάρα είναι μοναχοφαγού δίχως ταίρι, σαν μπουχτίσει τότε μου δίνει και μένα ένα κομμάτικι πίττα-μέλι, λές και μου κάνει έλεημοσύνη, ενώ εγώ για να την προφυλάω ξεσθερκόνομαι κοιτάζοντας ολόγυρα. Αμ έτσι δεν θα κάνω πιδ χωριό με δύστη, το συμφέρο μου είναι να πηγαίνω μόνη μου να τρωάω τις κερήθρες που έχουν το πιδ γλυκό φαί του κόσμου.

Την άλλη βραδεία κι' έλας τώστριψε της άρκούδας, τράβηξε με τα παιδικά της σε ένα άλλο μαντρί, τα τοποθέτησε στο καραούλι, τους σύστησε να έχουν τα μάτια τους τέσσερα και τ' αότιά τους δέκα τέσσερα για να την είδοποιήσουν μόλις άκουαν ή έβλεπαν τίποτα ύποπτο.

— Επειτα μπήκε βιαστική στο μελισσομάντρι, σιάνησε στο πρώτο κουβέλι που βρέθηκε εμπρός της και δοκίμασε να τενοίξη. Απραγη όμως σε τέτοια δουλειά το άναποδογύρισε.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΠΑΝ ΔΗΜ. ΣΕΦ

ΑΘΗΝΑΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΠΡΟΦΟΡΑ

Άγαπητοί μου,

ΜΙΑ μικρή μου φίλη μελετούσε προχτές τα γαλλικά της. (Κάνει μάθημα στο σπίτι με δασκάλα γαλλίδα). Έτυχα

παρών στη μελέτη της, και μου έκαμ' έντύπωση ή μεγάλη προσπάθεια που έθαξε για να προφέρη τα φοβερά έκείνα eu, oi, ge, je, che, ail, li, ni κτλ. που έχουν οι Γάλλοι στη γλώσσα τους. Τα φωνητικά όργανα του Έλληνα είναι τα τελευταία του κόσμου. Μπορούν να προφέρουν τους πιδ τραχείς φθόγγους και τους πιδ δύσκολους λαρυγγισμούς των άλλων λαών — Άγγλων, Γάλλων, Γερμανών, Σλαβών — που κανένας ίσως ξένος δεν τó κατορθώνει τόσο καλά. Άλλά χρειάζεται μεγάλος κόπος σ' αυτή τη γύμναση, που με τον καιρό παραμορφώνει, στρεβλώνει τα φωνητικά όργανα, και πολλές φορές κατανιά Ρωμιοί που έμαθαν «με τέλεια προφορά» ξένες γλώσσες, να μιλούν σαν ξένοι τη δική τους! Και καθώς έβλεπα τη μικρή μου φίλη να βάζη τόσο κόπο, να κίνη τέτοιον άγώνα, νάνοιγη έτσι άφύσικα το στόμα της και να τεντώνη το λαιμό της, κατακόκκινη και σχεδόν ιδρωμένη — άνέβαινε το αίμα στο κεφάλι της — για να προφέρη σαν τη δασκάλα της τα heurenx, ta chou, τα gigantesque, και τα bains άκόμα — γιατί και το αι των Γάλλων είναι αλλοιώτικο από το δικό μας αι η, e — που άπαντούσε στο βιβλίο της, δεν μπόρεσα να μη τη λυπηθώ.

— Φθάνει πιά, της είπα. Καλά τα προφέρεις. Δεν χρειάζεται και τόση πάλη μίμηση.

— Α, τί λέτε; μου κάνει έκπληκτη στην ξένη γλώσσα το άξάν δεν είναι το πάν;

— Όχι, αγαπητή μου, το πάν είναι ή γλώσσα: αυτή μόνο πρέπει να μάθης στην έντέλεια το πολύ άξάν — περισσότερο έννοώ από το στοιχειώδες — είναι περιττό και βλαβερό. Τις ξένες γλώσσες δεν τις μαθαίνουν για έπίδειξη, αλλά για να κάνουν τη δουλειά τους. Είσαι ή δεν είσαι Έλληνίδα, Ρωμιά, κι' από μάννα κι' από πατέρα; Γιατί λοιπόν θέλεις, όταν μιλάς γαλλικά ή άγγλικά, να σε παίρνουν για Γαλλίδα ή Άγγλίδα;

— Μ' αυτό δεν είναι το άραίο;

— Όχι, αγαπητή μου, αυτό είναι το άσχημο. Το άραίο είναι να ξέρης να μιλάς μια ξένη γλώσσα, με τη στοιχειώδη βέβαια προφορά της, ώστε ο άλλος να σε καταλαβαίνη, αλλά

να καταλαβαίνη συγχρόνως πως αυτή δεν είναι ή μητρική σου και πως εσύ δεν είσαι ούτε Άγγλίδα ούτε Γαλλίδα, παρά Ρωμιά. Έκτός αν ντρέπεται για την εθνικότητά σου. Άλλ' αυτό είναι άλλο ζήτημα.

— Όχι, δεν ντρέπομαι καθόλου για την εθνικότητά μου, περηφανεύομαι μάλιστα για αυτήν.

— Το πιστεύω. Άλλά τότε γιατί θέλεις, μιλώντας μια ξένη γλώσσα με προφορά ά s'y méprendre που λένε οι Γάλλοι, δηλαδή άπατηλή, να κρύβης την εθνικότητά σου σ' να σου έκανε ντροπή; Για κοιτάζε λίγο τους ξένους. Η δασκάλα σου, ή Παριζιάνκα, ξέρει καλούτσικα έλληνικά. Άλλά πως τα προφέρει; Σά Γαλλίδα άφου τονίζη μάλιστα κι' έλε; τις λέξεις στο τέλος: Ασπασία, άναμνησή, έντυκουμαί! Μα και κανένα Γάλλο δεν θάκούσης ποτέ να μιλά άγγλικά και να τον παίρνης για Άγγλο, ούτε, πολύ λιγώτερο, κανένα Άγγλο να μιλά γαλλικά και να γελιόσαι πως είναι Γάλλος. Για θυμήσου και το φίλο μας Ματέο. Είναι Ιταλός, έχει

χρόνια στην Έλλάδα, έμαθε τα έλληνικά περίφημα, αλλά τον άκουσ πως τα μιλά: «Άτηνά, ντέν τέλεις να βγκάλης το καλί;»

— Άλήθεια, γέλασε ή μικρή μου φίλη.

— Νομίζεις τώρα πως κι' αυτός, κι' έλοι οι Ιταλοί, κι' έλοι οι Γάλλοι, κι' οι Άγγλοι, και καθέτης, δεν θα μπορούσαν, αν ήθελαν, να βάλουν ένα μεγάλο κόπο και να προφέρουν όλα τα θήτα και τα δέλτα και τα χι και τα γάμα της γλώσσας μας σαν και μές; Άλλά δεν τρελλάθηκαν. Ξέρουν αυτοί πόσο θάταν περιττό και βλαβερό για τα φωνητικά τους όργανα, για τη δική τους προφορά, και δεν το κάνουν. Μόνο έμεις οι Ρωμιοί το κάνουμε. Έτσι από άστοχασία, από άγνοια του κακού — σαν και σένα — ή από ζιππασιά, ξενομαίικ κι' έλλειψη άρκατής εθνικής έξισπρέπειας.

— Ελπίζω τώρα πως, ύστερ' απ' αυτά που της είπα, ή μικρή μου φίλη να έπεισθηκε πως... το άξάν δεν είναι το πάν.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΑ

Κι' άξαφνα, στόπ! — Ένα ποτάμι! Ένα ποτάμι! φωνάζουν οι μπροστινές μαθήτριες. — Ένα ποτάμι! Ένα ποτάμι! φωνάζουν κι' οι πισινές. — Ποτάμι; που βρέθηκε δώ; λέει ή κυρία Άγάθη.

Άλήθεια, «ποτάμι» καθ'αυτό δεν είναι. Είναι όμως ένας άρκετά μεγάλος βάλτας με θολό, σχεδόν μαύρο νερό, που σχηματίσθηκε εκεί από τις ορνθαίες βροχές των προηγούμενων ημερών. Γιατί ή ξεοχή σε πολλά μέρη είχε πλημμυρίσει. Από τα περισσότερα, τα νερά είχαν φύγει και δεν έμειναν παρά λίγες λάσπες. Σε μερικά όμως, που ήταν γούβες, τα νερά στέκονταν ακόμα, και θάταν αδύνατο να περάση κανένας αντίθετα, για να εξακολουθήση το δρόμο του, αν δεν έκανε ένα μεγάλο γύρο.



Οι Βαλακειάδες σιάνησαν μπροστά στο βάλτο, παρατάθηκαν στη γουμμή κι' άρχισαν να μιλούν όλες μαζί, κουνώντας τα χέρια σά φτερά άνεμόμυλου.

«Ω, δυστυχία! έλεγαν. Αμή τώρα; — Να γυρίσουμε πίσω; — Να πηδήσουμε αυτά τα μαύρα νερά; — Όχι, θα ήταν τρέλλα! Θα βρέχαμε και θα λερώναμε τα παπούτσια μας, τις κάλτσες μας. — Η θα πέφταμε μέσα και θα πνιγόμαστε! — Θε μου, τί να κάμουμε; — Απελπισία!»

Τη στιγμή εκείνη, από το άλλο μέρος του βάλτου, παρουσιάζεται ο Κωστάκης. Έίχε βγει για να έπιθεωρήση τις πλημμύρες, κι' άφου έκαμε πολλούς έλιγμούς μέσα στα χωράφια, βρέ-

θηκε κι' αυτός μπροστά στο μεγάλο εκείνο βάλτο με τα μαύρα νερά...  
 « Μπα! οι Βαλακιδάδες! είτε βλέποντας από μακριά τάρταδιασμένα κορίτσια του Παρθενωγαγείου. Κι' όταν πλησίασε και κατάλαβε σε τί άμνηκωία και άπελλοία βόσκουνταν σκέφθηκε άμέσως πώς αυτή ήταν μια ευκαιρία για να φανή «ίππότης», και τούς εφώνασε:

— Μή φοβάσθε, δεσποινίδες! Κάμετε λίγη ύπομονή κι' εγώ θα σάς σώσω. Νά, εδώ παρακάτω είν' ένας σωρός από μεγάλες σανίδες. Είμαι δυνατός εγώ. Θα πάω τή μεγαλύτερη και θα τή ρίξω ως εκεί που στέκεσθε, για να σάς γίνω γεφύρι. Έτσι θα περάσετε χωρίς να βραχίητε ούτε τόσο δά! Σταθήτε!

Έτσι ως εκεί που ήταν οι σανίδες σήκωσε με δύναμη τήν πιό μεγάλη, γύρισε στο βάλτο και φώναξε:

— Προσοχή! Τή ρίχνω!... Ένα, δύο... τρία!

Άλλά τί έγινε με τό «τρία», θα ίδιητε μεθαύριο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

# ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MARK TWAIN

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Δοιπόν, όπως λέγαμε, συνέχισε ή θεία Πόλλυ, κκκκ δέν ήταν τό άμοιρο, άλλα ήταν παλαβό κι' έλαφομάλο. Δέν έπρεπε να τό ξεσυνορίζεται κανείς για τίς τρέλλες του. Γι' αυτό λέω πώς δέν ήταν κακό, είχε μάλιστα χροιά κακοιά και...

Εξώ ή θεία Πόλλυ κόπηκε και άρχισε να κλαίη.

— Τό ίδιο και ό Τζόε μου — γεμάτος τρέλλες και διαβολιές με τόσο καλόκαρδο παιδί. Και να συλλογίζομαι πώς τό έπιασα και τό έδειρα γιατί νόμισα πώς μου είχε πάρει τήν άφρόκρεμα χωρίς να θυμηθώ όλόκληρα πώς τήν είχα χύσει εγώ με τά ίδια μου τά χέρια, γιατί ήταν ευνοσμένη. Και τώρα — τώρα δέν θα τό ξαναδώ ποτέ-ποτέ σ' αυτό τόν κόσμο τό δυστυχισμένο τό αγοράκι μου.

Και ή κυρία Χάρπερ αναλόθην σε τό λυγμούς που να σου σπαράζεται ή καρδιά.

— Ελπίζω πώς ό

Τόμ είναι καλύτερα εκεί που βρίσκεται, είπε ό Σίδ, άλλα μου φάνηκε πώς ά' είχε κι' εδω λίγο καλύτερος.

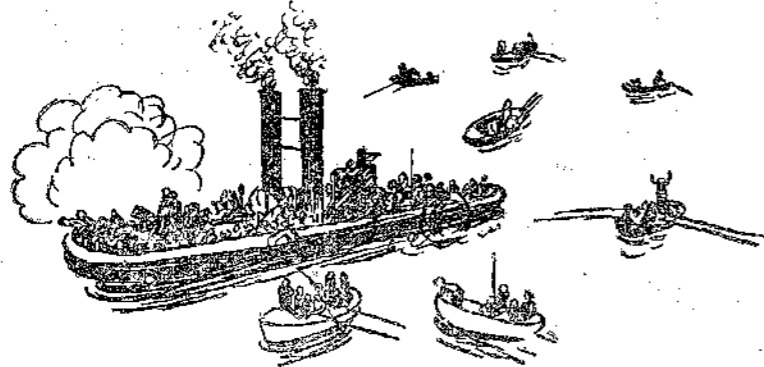
Ό Τόμ ένοιωσε τό άγριοκόιταγμα τής θείας του μέλο που δέν μπόρεσε να τό ιδή.

— Ότε λέξη δέν σου επιτρέπω να ξεστομίσης για τόν Τόμ μου τώρα που τόν χάρταμε. Ένοιω κι' εγώ πώς είναι πεσιτό να ένδιεφέρεσαι σύ, άκοης; Ό, κυρία Χάρπερ, δέν ξέρω πώς θα ύποφέρω τόν καύμό του, πώς θα κάνω χωρίς αυτόν τώρα. Ήταν ή μόνη

μου παρηγοριά, μέλο που καμιά φορά με τσαντούσε σκληρά.

— Ό Κύριος τό έδωκε, ό Κύριος τό έπήρε, δοξασμένο τό διοικη του Κυρίου. Με είναι βαρύ... άχ είναι πολύ βαρύ Νά, τήν παρασμένη Κυριακή ήρθε και μου έσκασε μια στράκκα μπροστά στη μύτη μου και τού έδωσα μια που έπεσε κάτω. Που να φαντασθώ πώς τόσο γρήγορα... άχ άς μπορούσε να μου τό ξανακάνη κάλι — θα τό άγκάλιαζα και θα τούδινα και χίλιες ευχές.

— Ναι, ναι, σάς καταλαβαίνω κυ-



Πόμπολλες βάρκες περιτριγύριζαν τό βαποράκι. (Σελ. 234, στ. β)

ρια Χόπερ, σάς καταλαβαίνω πολύ κκκκ Νά, μην πζμε μακριά μόλις προχτές τ' άπόγευμα έπιασε ό Τόμ μου και έχουσε σχεδόν όλο τό «Πανοφόνον» μες στο στόμα τής γάτας που νόμισα πώς τό δυστυχισμένο ζώον θα μου γκρεμίση όλο τό σπίτι. Και ό Θεός να με συγχωρήση, τού έδωσα μια στο κεφάλι με τήν δακτυλήθρα. Καθμένο παιδί, καθμένο μου παιδί. Τώρα όμως γλύτωσε άπ' όλα τά βέσνα. Και τά τελευταία του λόγια που άκουσα άπ' αυτόν ήταν να μου κάνη παράπονα...

Μά ή άνάμνηση αυτή ήταν άδύστακτη για τή γριά θεία και αναλόγηκε σε θρήνους. Ό Τόμ άρχισε τώρα κι' αυτός τ' αναφυλλήτα από λήπη για τόν ίδιο τόν έαυτό του. Άκουσε τή Μάιρη που έκλαιγε και πότε-πότε έλεγε κανένα καλό λόγο αναφέροντας τ' όνομά του. Άρχισε να σηματοίση πολύ καλύτερη ιδέα για τόν έαυτό του από εκείνην που είχε πριν και τόσο τόν είχε συγκινήσει ή λύπη τής θείας του που τού έρχόταν να πεταχθή από κάτω από τό κρεβάτι και ν' αλλάξη τή λύπη τής σε χαρά.

Η έντύπωση που θα έκανε μια τέτοια θεατρική εμφάνιση ήταν πολύ τού γούστου του, μά κατάφερε να νικήση τήν έπιθυμία του αυτήν και να μένη σιωπηλός κι' άκίνητος. Έξακολούθησε να παρακολουθή τήν κουθέντα κι' από κάτι άκρες μέσες κατάλαβε πώς στην άρχή είχαν ύποπτευθή πώς τά παιδιά θα πνίγηκαν στο κολύμπι. Έστερα έγινε γνωστή ή εξαφάνιση τής σχεδίας και μερικά παιδιά είπαν ότι οι δύο χαμένοι τού είχαν πεί κρυφά πώς τό χωριό τό άκουγε σε λίγο σπουδαία πράγματα!

Τά σοφά κεφάλια του χωριού είχαν συνδυάσει τό ένα με τό άλλο και συμπεράναν ότι οι φυγάδες είχαν πάρει τή σχεδία και δέν ή' άργοσαν να φανερωθούν στο παραπάνω χωριό.

Ός τό μεσημέρι όμως ή σχεδία βρέθηκε άδειανή και πεσμένη έξω στην άκροποταμιά πέντε-έξη μίλια παρακάτω κι' έτσι ή έλπίδα εκείνη χάθηκε. Δίχως άλλο τά παιδιά θα είχαν πνιγίη γιατί άλλοιως ή πείνα θα τό έκανε να γυρίσουν στο σπίτι τους πριν βραδυάση. Φαντάζονταν ότι δέν στάθηκε δυνατόν να βρουν τά πτώματά τους γιατί τό δυστύχημα θα συνέδη στη μέση του ποταμού ό-

που τό ρεύμα είναι δυνατό, γιατί άλλοιως τά παιδιά ήξεραν καλό κολύμπι και θα κατάφερναν να βγουν κολυμπώντας έξω.

Ήταν Τετάρτη άπόγευμα. Άν δέν τούς έβρισκαν ως τό Σάββατο τό βράδυ, τήν Κυριακή τό πρωτό θα γίνονταν στην εκκλησία τό μνημόσυνό τους. Ό Τόμ ένοιωσε μια ανατριχίλα σ' όλο του τό κορμί.

Η κυρία Χάρπερ καληνύχτισε με αναφυλλήτα και σηλώθηκε να φύγη. Σπρωγμένες από τό ίδιο άμοιβαίο αίσημα οι δύο δυστυχισμένες γυναίκες

έπεσαν ή μια στην άγκαλιά τής άλλης, έκλαψαν με τήν καρδιά τους και στο τέλος άποχαριστίστηκαν. Η θεία Πόλλυ είπε με ξεχωριστή τρυφερότητα καληνύχτα στον Σίδ και στη Μάιρη. Ό Σίδ σιγέκλαιγε, μά ή Μάιρη θρηνούσε με λυγμούς.

Έστερα ή θεία Πόλλυ γονάτισε και προσευχήθηκε για τόν Τόμ, τόσο συγκινητικά, με τέτοιο πάθος και με τέτοια άγάπη, στη γεροντική τρεμουλιαστή φωνή τής, ώστε ό έγκληματίας κάτω από τό κρεβάτι δέν μπόρεσε να κρατήση τά δάκρυά του. Άναγκάστηκε ωστόσο να μείνη άκούνητος πολλή ώρα άφου έπεσε ή θεία του στο κρεβάτι γιατί στριφογύριζε τότε άπ' τό ένα πλευρό και τότε άπ' τό άλλο και κάθε τόσο άναστενάζε από τά βάθη τής καρδιάς τής. Στο τέλος όμως ήσούχασε και μόνον τότε πότε έβγαζε μες στον ύπνο τής κανέναν άναστεναγμό. Ό Τόμ βγήκε από κάτω άπ' τό κρεβάτι, σηκώθηκε όρθός, σκέπασε με τό χέρι του τό φως του κεριού και στάθηκε κοιτάζοντάς τήν. Η καρδιά του ήταν γεμάτη ψυχολογία γι' αυτήν. Έβγαλε τήν φλούδα από τήν τσέπη του και τήν έβαλε κοντά στο κερί. Έξαφνα μια ιδέα του πέρασε από τό μυαλό του. Στάθηκε μια στιγμή συλλογισμένος και τό πρόσωπό του έλαμψε όλόκληρο από χαρά για τή φαινή ιδέα που τού κατέβηκε. Εανάβαλε γρήγορα τήν φλούδα στην τσέπη του, έσκυψε πάνω από τό άγαπημένο, γερασμένο πρόσωπο και φίλησε τά χλωμά μάγουλα. Έστερα γλύστρησε άθόρυβα έξω κι' έκλεισε τήν πόρτα πίσω του. Κατέβηκε από τόν ίδιο δρόμο που είχε έρθει, πήγε εκεί που ήταν άραγμένο τό βαποράκι και άνέβηκε θαλαλέα στο κατά-

στρωμα, γιατί ήξερε πώς ό μόνος φύλακας που βρισκόταν επάνω αυτήν τήν ώρα συνέλιζε να κατεβαίνη στην καρμπίνα και να κοιμάται σάν φέριος. Ό Τόμ έλουσε τήν βαρκαούλα, πήδησε μέσα και άρχισε να τραβάη προσεκτικά τό κουπί ανεβαίνοντας τό ποτάμι. Όταν έφθασε ως ένα μίλλι πάνω από τό χωριό έστριψε δεξιά και άρχισε να τραβάη με δύναμη διευθύνοντας τήν βάρκα του προς τήν αντίθετη όχθη. Χωρίς δυσκολία άραξε εκεί όπου ήταν τ' άπόγευμα άγ-

τιμος. Για κάτι άλλο θα έχη πάει. Θα ήθελα όμως ναξερα για τί.

— Καλά, μά τά πράγματα που άφησε στο καπέλλο είναι τώρα δικά μας, ε;

— Σχεδόν, μά όχι άκόμα, Χώκ. Νά, εδω στη φλούδα έχει γράψει: Τά πράγματα είναι δικά σας, αν δέν γυρίσω πίσω ως τό πρωτό.

— Και ναμαι που ήρθα! φώναξε ό Τόμ και έκανε με δραματικό ύφος τήν εμφάνισή του στη σκηνή.

Δέν άργησαν να έτοιμάσουν ένα πλοίοιο πρόγευμα από ψάρι και λαρδί και ένω καταγίνονταν να τό καταβροχθίσουν ό Τόμ τούς διηγήθηκε τίς περιπέτειές του με τίς σχετικές γαρνιτούρες. Όταν τέλειωσε τήν αφήγησή του καμάρωναν κι' όλοι οι άλλοι σάν ήρωες και δέν μιλούσαν πιά παρα για τό κατόρθωμά τους. Έστερα ό Τόμ βρήκε ένα δροσερό έσκιό κι' έπεσε να κοιμηθή ένω οι άλλοι πειρατές κατέβηκαν να φαρέψουν.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Μετά τό μεσημεριανό φαγητό όλη ή συμμορία κατέβηκε στην άμμουδιά και βάλλθηκε στο ψάξιμο για αυγά χελώνας. Έσκάλευαν τήν άμμο με ξύλα και όπου έβρισκαν κανένα μέρος κάπως χαλαρό έσκαδαν με τά χέρια τους. Καμιά φορά τύχαινε να βρουν πενήντα, έξήντα αυγά σ' ένα σωρό. Ήταν όλοστρόγγυλα, κατάλευκα και μεγάλα σάν καρύδια. Τό βράδυ δειπνήσαν θεσπέσια με αυγά τηγανητά με λαρδί και τούς περίσσεψαν και για τήν άλλη μέρα.

Έτσι ξημέρωσε ή Παρασκευή. Άφου προγευμάτισαν κατέβηκαν με άλλαγμαούς στην άμμουδιά, έκαναν τομπάρες, έπαίξαν κυνη-

### ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ



Στα σχολεία τής Γερμανίας κάνουν τό μικρά παιδιά να «ζούν» τά παραμύθια που μαθαίνουν. Στην εικόνα βλέπετε μια μικρή Γερμανίδα ντυμένη σάν Κοκκινοσκουφίτσα.

διά αντικρύ στο νησάκι. Κάθησε λίγο να ξεκουραστήη όπου βγήκε ό ήλιος βάφοντας όλόχρυσο τόν ποταμό με τό φως του. Έπεσε τότε στο νερό και σε λίγο βρέθηκε στάζοντας όλόκληρος στο μέρος όπου είχαν τόν καταυλισμό. Άκουσε τόν Τζόε να λέη:

— Όχι, Χώκ, ό Τόμ είναι τίμιος! Σίγουρα θα γυρίση πίσω, δέν γίνεται λιποτάκτης. Έβρεις πώς αυτό θα ήταν ντροπή για έναν πειρατή, κι' όσο γι' αυτό ό Τόμ είναι πολύ φιλό-

γητό και μες στον ένθουσιασμό τους πέταξαν τά ροζα τους κι' έμειναν όλόγυμνοι. Τό τριανταφυλλι δέρμα τους τούς θύμιζε τό «μαγιό» των καλλιτεχνών του ίπποδρομίου. Στη στιγμή λοιπόν χάραξαν έναν κύκλο στην άμμουδιά και τό ίπποδρόμιο τους ήταν έτοιμο.

Ένα ίπποδρόμιο με τρεις καλαϊτσους, γιατί κανείς δέν ήθελε να παραχωρήση στον άλλον αυτή τή φιγουράτη και επίζηλη θέση.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ



(έστω: καλή έπιτοχία και... στα λατινικά) εδχαριστώ και για τήν φράση Μαρτυκή (Εικόνα). *Παυτοπαρμένον Γάτον, Μέριστο* κτλ. κτλ.

Είς εσας έπιτοχάς έλαβα μετά τήν 10 Ιουνίου θάπαντήσιο στο έρχομενο.

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 286ου Διαγωνισμού Λόγων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκται μέχρι της 18 Αυγούστου.

**373. Αεζύγιφος**

Το πρώτο καιει, δέν κιάνεται...  
Πιάνεται τάλλο στο κυνήγι  
Μά και τὸ πρώτο κιάνεται,  
Κι' ός καιη, όταν με τάλλο παίγη.  
Νηρηίς

**374. Στοιχειόγραφος—Μεταγραμματισμός**

Του Αιγαίου κάποιο νησί,  
"Αν του λείψη ή κεφαλή  
Κι' ό λαϊμός άν τὸ άλλαξθῆ,  
Τί θά γίνη λέτε;  
Με τὸ νοῦ σας βάλατε  
Κάι τι πού ψάλλεται  
Μά και τραγουδιέται!  
Νηρηίς

**375. Αναγραμματισμός**

Στήν εποχή μου τι πολλά  
Λουλούδια πού εδωδιάζον!  
Μά τή σειρά τους μοναχά  
Τά γράμματα μου έλλάζον,  
Κι' έμπρός σου ύψώνεται τρανό  
Μέσ' στα Βαλκάνια βουνό.  
Μέννα Αίξα

**376. Αίνιγμα**

Θαλασσινό πουλί τὸ άρσενικό.  
Μά του πουλιού αυτού τὸ θηλυκό  
—"Η ή κυρία του, νά ποῦμε—  
Είναι και πόλη έλληνική  
Και μάλιστα θεσσαλική  
Δέν είν' αυτό γιά νά ποροῦμε;  
Βασίλισσα Νεφερίτι

**377. Μαϊάνδρος**

\*\*\*\*\*  
\* \* \* \* \*  
\* \* \* \* \*  
\* \* \* \* \*  
\* \* \* \* \*  
\* \* \* \* \*

Νάνικατασταθόν οι άστερισμοί διά γραμμάτων όστε νάναγινώσκονται έξ αρχής κατά σειράν: ποταμός, μικρόσωμος άνθρωπος, χώρα της Μ. Ασίας, έπισημα χρόνου, τελικός σύνδεσμος, πρόθεσις, όρος βυλκανικών, μέρος του άρχαίου ναού, βαλκανική πρωτεύουσα, όρημα, είδος ποιήματος, θεά, άρχαία ποιήτρια, άστερισμός, έπισημα χρόνου. Σίφουνας

**378. Κρυπτογραφικόν**

- 123456748 = Άρχαίος φιλόσοφος.
- 25768 = Έπιθετον.
- 8274 = Μέρος της οικίας.
- 45674 = Μέρος της πόλεως.
- 572168 = Άλευτικόν.
- 6256768 = Κάτοικος χώρας τ. Εδρόφης.
- 7628 = Γυνή της Π. Γραφής.
- 82768 = Νήσος του Αιγαίου.

Κυριαρχος του Διαπλαστικού

**379—388. Διαπλόν Μαγικόν Γράμμα Α'.**—Τή άνταλλαγή ένός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων διά του Π νά σχηματισθόν, δι αναγραμματισμοῦ πάντοτε, άλλα τόσαι λέξεις:

- Σόλων, πάσις, ελλας, Αίνας, Θαλής
- Β'.—Τή άνταλλαγή ένός γράμματος εις έκάστην των εδωδητομένων λέξεων, δι ένός φωνήεντος, πάντοτε του αυτού,

νά σχηματισθόν, πάντοτε σχεδόν δι αναγραμματισμοῦ, άλλα τόσαι λέξεις.

Μέννα Αίξα

**389. Άκροστιχίς έξ Αντιθέτου**

Νά εῦρεθόν άντίθετα των κάτωθι λέξεων ποιαθαι, όστε κίρηκα των νάποτελόν πρόσωπον της Π. Γραφής: εῦειδής, έλαφρός, δραστηριότης, εῦγενής, τύχη, πλάτος.

Παράξενοις

**390. Μικτόν**

ννκκ-ε-οοω  
Ραμνοσία Άρτεμις

**391. Γρίφος**

..... τὸ  
..... Κῶς  
.....  
..... Σίφουνας

**ΛΥΣΕΙΣ**

των Πνευμ. *Ασκήσεων* του φέλλ. 14.  
168. Άθηναίς (Άθηνά, Γ.) — 169. Άνδεις (άν,δεις).—170. Ρακί-Ίρακί.—171. Ό όρος, ή Άρτα.—172. Τύρανα.—173. ΡΟΙΑ 174—188. Διά του Α: λαός. ΟΝΑΡ Λέρος, κάλος, λύρα, δλα-ΙΑ ΧΗ ζών.—179—181. 1, Πανήγυ-ΑΡ Η Σ ρις, 2, Άμύσφιρα. 2, Σι-θηρόδρομο.—182. ΚΑΝΝΑΙ-ΝΙΚΑΙΑ (άΚόντιον, ΛΑΓρίσσα, ΆΝα-Κρέων, ΆΝταίος,ΡΑχις, ΚΙΝΑ)—183—185-1, Σπεύδα βραδέως. 2, Θεόν σέ-βου 3, Γλώττης κρέτσι.—186. *Η Σίμνος είναι νήσος μικρά* (εις ικ ιν, ως, ιν έν ις, όρη, κρῆ).

**ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ**

[ΑΗ'—509]

Σίνα, βλέπς (ΑΖ'—713) κ' ός πάφη  
Σκάβε συζήτηση. Τάμπολα

[ΑΗ'—510]

Χατίνα 'Ελιζόβιτο, σέ δέχομαι, καθός και τόν Φτωχόν Άριστοκράτην και τόν Έβρουκαλίτην. Γράφεται: Κον Σταδρον Καρομαζόν, Δεργινύ 17 Άθήναι, διά *Έργικόν ντ' Αλμπαρτέ*

[ΑΗ'—511]

**ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ!**!!!  
Μυληφθέντες έκταλούνται!!!...  
Πορ... Σίλλερ = Κοής, Σοριανός = Κουντοφης, Υδραίοπουλο = Κωνσταντινίδης, Πιγκουίνος-Μέρις ός=Κριταίνης-Σα-χίνης = (ποιητής!!!) Θαλασσοκράτωρ = Κοθωνιεύς, Αημητρωφ=Δαπόλλας, Κάννιγκ =Βροντιάδης, Κεφάλας=Άργυράκης.  
Μπαμπασού

[ΑΗ'—512]

**ΣΥΛΛΟΓΟΣ <ΑΤΘΙΔΩΝ>**  
ΠΡ. ΒΑΡΟΣ: Κοικουσοκουρίτια, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΡΟΣ: Αιχουδίτια, ΓΡΑΜ-ΜΑΤΕΥΣ: Δευκή Άραπία, ΤΑΜΙΑΣ: Σανθή Όρειβάτις, ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ: Τρελλή Χορναβία, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ: Σανθή Άραβίαν.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Θεο/οίησις: Άνθος του Μαίον, Πειραιώς: Σανθή Υδραιο-πούλα.

ΣΚΟΠΟΙ: Αιάδοσις Διαπλάσεως, συ-νεκτρώσεις, διαγωνισμοί, άποικιόψεις (ένεν παρεξηγήσεων). ΔΕΧΟΜΕΘΑ Μέ-λη και Άντιπροσώπους.

[ΑΗ'—513]

**ΙΑΡΥΟΜΕΝ** τὸ «ΔΕΙΚΟΝ ΑΡΟΚΑΑΥ-ΨΕΚΩΝ». *Διαπλασάπουλα, τρέμει-ε-ε* ΑΤΘΙΔΕΣ

[ΑΗ'—514]

**Π**ερμένετε ΕΚΠΑΘΕΙΣ άπ' εις ΑΤΘΙΔΕΣ

[ΑΗ'—515]

Αρκετά βασιλεύσες στὸ Βυζάντιο, Αὐτο-κράτορα του Βυζαντίου=Μπαρλας. Σανθή Άμαζών

[ΑΗ'—516]

«Ραδιο Έλλάς!» τὸ Σίλλερ στὴ (ΑΗ'—268) τοποθέτηε κατά λάθος (Διαπλ. βεβαιώναι).

**ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ**

[ΑΗ'—517]

Νταντέλ Νταγιέ, δέν καταλαβαίνω ποία γράμματα έννοείς στις άγγελίες σου. Γράψε μου στὴ Δσι του Συλλόγου.

Ρόμπστε Τέυλοο

[ΑΗ'—518]

Ανταλλάσσω ετραβάνια με τήν Μεγά-λην Τάξιν. Στείλατε Υπουργέιον Νου-τικόν, διά Άρτανιάν, Άθήνας.

Άρτανιάν

[ΑΗ'—519]

**Μ**ΑΡΙΤΑΝΑ, άρκετά έπαιξες ρόλο θηλο-Μκοῦ: θά σά βομβαρδίσω προσεχθε-ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ' 520]

ΑΕΝΑ ΧΑΡΡΗ, είσαι τρέλλα με τὰ ρού-Αχα της άρχηγίνας. ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ'—521]

ΑΕΙΤΑΑ μου, βιάσου στὸ ταξίδι, γιατί Ασοδ έτοιμια άνθοδόση και... μή παραθή. Εδάννα

**ΤΟΜΟΙ**

**ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

Της *Α' Περιόδου* (1879—1893) άπό τούς εκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής τρεις: 1ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δαχ. 26, τα-χυδρομικός δε άπιστελλόμενος δαχ. 28,50 διά τὸ Έσωτερικόν και δαχ. 40 διά τὸ Έξωτερικόν.

Της *Β' Περιόδου* (1894—1937), άπό τούς εκδοθέντας 44 τόμους ύπάρχουν οι 43 (διόν ό του 1918 έχει εξαντη-θῆ). Έκ τούτων, οι μὲν Τόμοι των έτών 1894-1928 τιμάνται έκαστος (έκ σελλί-δων 416) άρραφος δε. 80. Οι δε Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 και 1937 τιμών-ται έκαστος (έκ σελλίδων 624 ή 464) άρ-ραφος δε. 110.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετα εις τός άνω τιμάς: Διά τὸ Έσωτερικόν δαχ. 5 άρραφος και διά τὸ Έξωτερικόν δαχ. 35 έπίσης άρραφος.

**ΟΙ ΔΑΔΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ**

συνδρομηται παρακαλοῦνται νά δη-λώνουν άμέσως τήν γίαν των διεθόν-σιν εις τὸ γραφειον μας άποτέλλοντες και δαχμ. 5 διά τήν έκτόπισσιν της νέας ταυιάς. Άλλως δέν εῦθυνόμεθα διά τήν άπόλειαν των φυλλαδίων των